

ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΥΜΒΟΛΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΤΡΩΝ

Παπα Σάββα
Μαυρακίη
π. 11. 11. 1951

Η ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΟΥ ΠΑΝΟΣΙΩΤΑΤΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

ΚΤΗΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

51

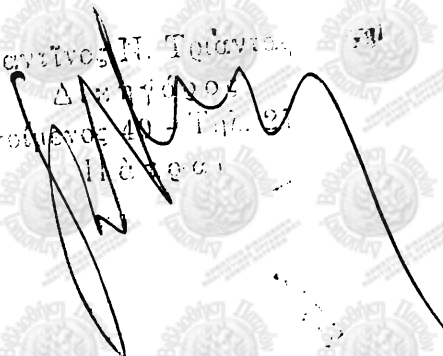
ΕΚΔΟΣΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΤΟΥΛΑΣ - ΜΑΥΡΑΚΟΣ," - ΠΑΤΡΑΙ

ΠΑ

6.744

551
PA
5674 ✓

Κωνσταντίνος Ν. Τσιάντας
Διευθυντής
Φιλοσοφίας 40 Τμήμα 2
115 27

A large, stylized handwritten signature in black ink, written over the printed text of the stamp.

ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΥ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΤΡΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΟΥ ΠΑΝΟΣΙΩΤΑΤΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΚΤΗΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

ΔΩΡΕΑ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΝ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΤΡΩΝ

16 ΑΥΓ. 1979

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΤΟΥΛΑΣ - ΜΑΥΡΑΚΟΣ," - ΠΑΤΡΑΙ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΟΣΙΩΤΑΤΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΚΤΗΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

[Κειμένης ἐν μέσῳ τῶν περιφερειῶν Βελιμαχίου, Ἀλποχωρίου καὶ Γρεβενοῦ τοῦ τέως Δήμου Τριταίας.]

Ὁ Μακάριος οὗτος Ἀββᾶς ἐγεννήθη εἰς ἓν ἐκ τῶν χωρίων τῶν Νεζερῶν, ὅπερ καὶ ὑπάρχει ὀνομαζόμενον Λακκώματα τοῦ τέως Δήμου Φαρρῶν, κατὰ τὰ ἔτη 1675 ἢ 1680 ὀνομαζόμενος κατὰ τὸ βαπτιστικὸν τοῦ ὄνομα Νικόλαος ὡς ἀφηγήθησαν γεννηθέντες κατὰ τὰ ἔτη 1780—1785 καὶ ἐβεβαίωσαν αὐτοὶ γέροντες κατὰ τὰ ἔτη 1865—1872, ὁ δὲ Νεκτάρης ἀπεβίωσεν εἰς τὴν ἱεράν αὐτὴν Μοῆν τῆς κτήσεώς του, τῶν Ἀγίων Πάντων, κατὰ τὸν δέκατον ἔβδομον αἰῶνα καὶ κατὰ τὸ τέρμα αὐτοῦ, καίτοι τὸν χρόνον γνωρίζουσι εἰς τὴν Μοῆν τῶν Ἀγίων Πάντων δὲν ἀπῆντησαν, ἀλλὰ κατῴπιον ἐβεβαιώθημεν ἀσφαλῶς ὅτι ἀπεβίωσε τὴν 31 Ἰανουαρίου 1740 δηλαδὴ οἱ γεννηθέντες κατὰ τὰ ἔτη 1780—1785 ἀφ' ἧς ἔφθασαν ὀκταετεῖς ἢ δωδεκαετεῖς τῆς ἡλικίας των, ἔμαθον ἀμέσως ἀπὸ γονεῖς καὶ ἄλλους ὑπάρχοντας ἐνηλίκους, ἐγνώρισαν τὰ μεγάλα θαυμάσια γεγονότα τῆς ὡς κατωτέρω θὰ ἐξηγηθῶμεν Βιογραφίας τοῦ Νεκταρίου. Ὁ Νικόλαος ὅταν ἐνηλικιώθη εἰς ἡλικίαν δέκα ἑννέα ἢ εἴκοσι ἐτῶν ἠρραβωνίσθη νέαν τινὰ ἐκ τοῦ πλησίον τῶν Λακκωμάτων ἐκεῖ χωρίου Μπούμπα τοῦ αὐτοῦ τέως δήμου Φαρρῶν, ὅπερ καὶ σήμερον ὑπάρχει, κατὰ τὸ ἔτος 1700 ἢ 1701 καὶ πρὶν ἢ στεφθῆ ταύτην ἐνέσκηψεν ἢ θανατηφόρος νόσος χολέρα, ἣτις πάντας ἐθέριζεν εἰς τὴν διάβασιν τῆς καὶ οἱ κάτοικοι πόλεων καὶ χωρίων κατέφευγον εἰς τὰ ὄρεινά μέρη. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ ἐποχὴ ἦτο ἕα-

ρινή ὅτι ἡ νόσος ἐνέσκηψε, καί προσέβαλεν εἰς τό χωρίον τῆς μνηστῆς του Μπούμπα αὐτήν, τήν οἰκογένειαν αὐτῆς συγκεϊμένην ἐξ ὀκτώ μελῶν καί ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἔφυγον καί ἔμεινε τοῦτο ἔρημον, ἡ δέ οἰκογένεια αὐτή ἔμεινε μόνη καί ὅλα τά μέλη της ὡς προσβληθέντα ἐκ τῆς νόσου ἀπέθανον. Ὁ Νικόλαος χωρίς νά γνωρίζῃ τά συμβάντα καθόσον, ὡς γνωστόν, ἡ νόσος αὐτή ἀκαριαίως φέρει τόν θάνατον, μετέβη εἰς τό χωρίον Μπούμπα εἰς ἐπίσκεψιν τῆς μνηστῆς του καί τῆς οἰκογενείας της. Εὐρῆκεν ὁμως τοῦτο ἔρημον ἀπό τούς κατοίκους καί τήν μνηστήν του καθῶς καί τούς ἰδικούς της νεκρούς, ὁπότε εἰς τήν τρομακτικήν ταύτην στιγμήν διελογίσθη ἄν ἔπρεπε νά φύγῃ καί νά ἀφίση τά πτώματα τῶν προσφιλῶν του βορράν τῶν ὀρνέων καί τῶν κινῶν ἢ νά μείνῃ καί νά τούς θάψῃ κινδυνεύων καί αὐτός ν' ἀποθάνῃ. Ἀπεφάσισεν ἐν τούτοις τό δεύτερον καί βλέπας πρὸς τόν οὐρανόν εἶπε : «Θεέ μου ἐγὼ θά τούς θάψω θά βαδίσω πρὸς τόν θάνατον καί ἄν σύ θέλεις νά ζήσω, σύ ὁ νικητής τοῦ θανάτου, ὁμνύω εἰς τό Πανάγιον ὄνομά σου ὅτι θά ἐγκαταλείψω τά ἐγκόσμια καί θά ταχθῶ ὀλοψύχως μέ ὄλην μου τήν δύλαμιν νά δουλεύσω εἰς τά ὑπερκόσμια, θά γίνω καλόγηρος». Ἐπελήφθη δέ ἀμέσως τῆς γαφῆς τῶν νεκρῶν καί ἔθεσε χωριστά εἰς ἕκαστον τῶν τάφων σγαυρούς, μέ τά ὀνόματα τῶν ταφέντων. Ἀφοῦ δέ ἐτελείωσε τήν ἐργασίαν ταύτην, νῆστις καί μέ ἀκμάζουσιν ὑγείαν ἐπίστευσεν ἀκραδάντως τήν παρά τοῦ Θεοῦ σωτηρίαν του λέγων καθ' ἑαυτὸν «πῶς ἦτο ἀνθρωπίνως δυνατόν νά τελειώσω ἐν τῇ τρομερῇ ταύτῃ καταστάσει, νῆστις καί μετά δακρῶν ἀνοιξω τόσους τάφους μέ τήν ἀξίνην ὡς νά ἦτο στιβάς χιόνας διά κάλαμου σκορπιζομένη ἄνευ θείας βοηθείας;»

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀφῆκε τήν πατρικήν του στέγην καί μετέβη εἰς τινα μονήν καί μέ μικράν δοκιμασίαν ἔλαβε παρ' αὐτῆς τήν καλογερικήν Κουράν ὑπό τό ὄνομα Νεκτάριος, μετά πάροδον δέ μικροῦ διαστήματος μετέβη εἰς τήν Ἐπισκοπήν καί ἐχειροτονήθη Ἱερομόναχος. Ἀκό-

λούθως ἐμνήσθη ὅτι εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους ὤλε-
νουῦ τῆς περιφέρειας τοῦ χωρίου Ἀλποχωρίου τοῦ τέως
Δήμου Τριταίας πρὸς δυσμὰς τοῦ ὄρους καὶ ὑπωρείας αὐ-
τοῦ ὑπῆρχον τινὲς μοναχοὶ (καλόγηροὶ ἔχοντες σκήτας εἰς
σπήλαια καὶ χαράδρας καὶ μάλιστα τινῶν τὰ ὀνόματα
ἐξ αὐτῶν μέχρι σήμερον ὀνομάζονται δηλαδὴ Ἡσαΐα τὸ
κελλι, Ἰερεμία τὸ κελλι κλπ. Ἀπέχει ἡ θέσις αὕτη ἐκ τοῦ
χωρίου Ἀλποχωρίου δύο ὥρας Οἱ μοναχοὶ, κατὰ τὰς
ὑπαρχούσας διαδόσεις, κατέφυγον εἰς ἐρήμους καὶ ἀπο-
κέντρους θέσεις οὐ μόνον ἐκ τῶν βαρβάρων κατακτητῶν
Τούρκων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν προηγουμένων κατακτητῶν
Ἑνετῶν, οἵτινες ἐβασάνιζον αὐτοὺς περισσότερον, λόγῳ
τῆς προσωπικῆς ἐργασίας ἄνευ ἀνταλλάγματος διὰ τὰς
οἰκοδομὰς φρουρίων ἐπειδὴ δέν ὑπέκυπτον εἰς τὴν Παπι-
κὴν Ἐκκλησίαν ὅπως γίνονται προπαγανδισταὶ πρὸς
τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς.

Ὁ Νεκτάριος τοὺς ἐπεσκέφθη καὶ παρέμεινεν ἐκεῖ
συνεννοηθεὶς δέ μετ' αὐτῶν ἀπεφάσισαν νὰ οἰκοδομή-
σουν μικρὰν Μονὴν ἐκεῖ εἰς τὸ ὄρος ὅπου ὑπάρχει βρά-
χος ὕψους τριακοσίων, ὡς ἔγγιστα, μέτρων καὶ εἰς τὸ
μέσον αὐτοῦ πεζοῦλα βατὴ ἐξ Ἀνατολῶν πρὸς Δυσμὰς
μὲ εἴσοδον καὶ ἔξοδον ἐκ τῆς Γῆς πλάτους τεσσάρων
μέτρων καὶ βάθους τεσσαράκοντα. Ἡ Μονὴ ἀφιερῶθη εἰς
τὸ ὄνομα τῶν Ταξιαρχῶν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ οἰκοδο-
μησαν δέ καὶ μερικά κελλία καθὼς καὶ ἄλλα χρειώδη.
Ἐντικρυς ταύτης ὑπάρχει μικρὸν ἐπίπεδον χωριζόμενον
ὑπὸ τοῦ ρέοντος ποταμοῦ πηγάζοντος ἐκ τοῦ ὤλενου.
Εἰς αὐτὸ οἱ Καλόγηροὶ ἐφύτευσαν διάφορα δένδρα, κα-
τάλληλα δι' ὄρεινὸν ἔδαφος ἦτοι Καρυδιές, Σιδερλιές,
Δασασκηνιές καὶ ἄλλα τοιαῦτα, τὰ ὅποια καὶ μέχρι σή-
μερον ὑπάρχουν, διότι κανεὶς δέν τολμᾷ νὰ τὰ κκιτα
στρέψη. Οἱ ποιμένες σήμερον τρώγουν τοὺς καρπούς τῶν
ἐξ αὐτῶν καρποφόρων καὶ μάλιστα πρὶν ὠριμάσουν. Οἱ
καλόγηροὶ ἐφύτευσαν ἐπίσης καὶ κληματαριές, αἱ ὅποια
ἐπρόκοψαν.

Εἰς ἓνα ἐν τούτοις βαρὺν χειμῶνα, καθ' ὃν τὰ πάντα

κατεκλύσθησαν ὑπὸ χιόνων ἀπέθανον ἐκ τοῦ ψύχους πλέον τῶν δύο τρίτων ἐκ τῶν καλογήρων καὶ δέν ἔμειναν παρά δέκα ἢ δώδεκα μετὰ τοῦ Ἡγουμένου Νεκτάριου. Οὗτοι, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν παγετῶνων, κατῆλθον εἰς τὸ χωρίον Ἄλποχωρι καὶ παρεκάλεσαν τοὺς κατοίκους αὐτοῦ νὰ τοὺς παραχωρήσουν ὡς ἄσυλον θέσιν τινὰ εἰς περιφέρειαν τοῦ χωρίου των. Οὗτοι προθύμως τοὺς ὑπέδειξαν μέρος καλούμενον « Καλοὶ » ὅπου τοὺς ἄφησαν ἐλευθέρους νὰ κάμουν ὅ,τι ἤθελαν διότι τοὺς ὑπελήπτοντο πολὺ καὶ ἰδίως τὸν Νεκτάριον. Πράγματι οἱ καλόγηροι μεταβάντες ἐκεῖ οἰκοδόμησαν διὰ ξηροτοίχου προσωρινὸν Ναόν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου καὶ μικρά τινὰ κελλία. Ἀλλὰ καὶ ἡ θέσις αὕτη δέν ἦτο κατάλληλος διὰ μονὴν διότι τὸ μέρος αὐτὸ ἦτο ἐλώδες, εἶχε βαρικὸ ἦτο γυμνὸν περίξ ἀπὸ δάσος. Ὡς εἴθισται δέ αἱ Μοναὶ ἐγίνοντο εἰς δασῶδες μέρος. Ἐνῶ δέ ὁ Νεκτάριος διελογίζετο τί νὰ πράξη, ἡμέραν τινὰ εἶδεν ἕνα μικρὸν πουλάκι ἐξερχόμενον ἀπὸ τὸ ἔναντι δάσος, ἔνθα ὑπάρχει σήμερον ἡ Μονὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, ἐκεῖ εἰς τὴν θέσιν ἔνθα οἱ καλόγηροι κατώκησαν, καὶ ἔπαιρνε εἰς τοὺς ὄνυχας αὐτοῦ χῶμα καὶ ἐπανήρχετο εἰς τὸ δάσος ἀπέχον κατὰ προσέγγισιν μίαν ὥραν. Τοῦτο ἐπανελήφθη πολλὰς ἡμέρας καὶ ὁ Νεκτάριος ὅστις τὸ ἀντελήφθη εἶπε καθ' ἑαυτὸν : « Αὐτὸ τὸ πουλί ἔχει χῶμα εἰς τὸ δάσος, πῶς ἔρχεται ἐδῶ μὴπως ἔρχεται θεῖα συνᾶρσει νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ἐκεῖ πρέπει νὰ κατοικήσωμεν ; » Κατόπιν δέ ὠρίμου σκέψεως μετέβη εἰς τὰ χωρία Ἄλποχωρι καὶ Γρεβενό καὶ διεκήρυξεν ὅτι τὴν δεῖνα ἡμέραν θὰ λειτουργήσῃ τοὺς θέλει δέ νὰ συναθροισθῶσιν ἐκεῖ ὅλοι οἱ νεώτεροι ἄνδρες διότι ἔχει κάτι νὰ τοὺς ἀνακοινώσῃ. Οἱ κάτοικοι τρομοκρατημένοι ἀπὸ τοὺς κατακτητὰς Τούρκους προσῆλθον ὅλοι ἰδίως οἱ νέοι. Ἀμέσως τοὺς ἐξήγησε τὸν σκοπὸν τῆς προσκλήσεώς των καὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν εἰς τὸ δάσος πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς φωλεᾶς τοῦ πουλίου. Μεταβάντες δέ ἐκεῖ εὗρηκαν τὴν φωλεὰν διότι ὁ Νεκτάριος ἐγνώρισε τὸ

ἔξερχόμενον ἐξ αὐτῆς πουλιον. Τό δάσος αὐτό ἔχον μεγάλη ἔκτασιν ἀνῆκεν εἰς τὸ ἐκεῖ χωρίον Βελιμάχι ἀπέχον σχεδόν ἡμίσειαν ὥραν, ὅλοι δέ οἱ συναθροισθέντες μετὰ τοῦ Ἑγουμένου Νεκταρίου μετέβησαν ἀμέσως εἰς τὸ ἐν λόγῳ χωρίον καὶ ἐδήλωσεν τὸν σκοπὸν τῆς μεταβάσεώς των. Ὁμοφώνως οἱ κάτοικοι ἐχάρισαν τὸ δάσος εἰς τὸν Νεκτᾶριον, διότι ἐξετίμων αὐτὸν ὡς Ἅγιον ἄνδρα ἀπὸ διαφόρους περιστάσεις καὶ ἀκολούθως μετώκησαν ἐκεῖ ὅλοι οἱ καλόγηροι καὶ ἐπεδόθησαν εἰς τὸ ἔργον των. Ἐκαμαν κήπους διὰ λαχανικά, καθὼς καὶ μικροκατοικίας, ἀνήγειρον δέ μικρὸν Ναῖσκον εἰς τὸ ὄνομα τῶν Ἁγίων Πάντων διὰ τὰς ἱεροτελεστίας αὐτῶν καὶ τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντά των ἐν γένει. Οἱ περίχ χωρικοὶ τοῖς παρέσχον τρῶφιμα καὶ τὴν προσωπικὴν των ἐργασίαν. Κατόπιν ὁ Νεκτᾶριος μετὰ τῶν λοιπῶν συμμοναστῶν του ἤρξαντο σκάπτουντες θεμέλια μεγάλα κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ οἰκοδομήσουν φρούριον. Δασοφύλακες τινὲς Τοῦρκοι διαβάντες εἶδον τὰ μεγάλα αὐτὰ θεμέλια καὶ ἠπέιλησαν τὸν Ἑγουμένον Νεκτᾶριον διατάξαντες αὐτὸν νὰ παύσῃ διότι τὸ Δουβλέτι δέν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς Ρωμηοὺς νὰ κάνουν νέα Μοναστήρια (Βακούφια), οὔτε μεγάλας ἐκκλησίας. Ἀκολουθῶς μετέβησαν εἰς τὸ ἐκεῖ πλησίον χωρίον Βελιμάχι τοῦ τέως Δήμου Τριταίας καὶ εἶπον εἰς τοὺς Βελιμαχίτας : «Τί θέλουσ νὰ κάνουν εἰς τὸ δάσος οἱ καλόγηροι ὅπου ἀνοίγουσ θεμέλια ὡς νὰ κάνουν φρούριον (Κάστρον); Θὰ τὸ ἀνσφέρωμεν εἰς τὸν Καδῆ εἰς τὰς Πάτρας». Οἱ χωρικοὶ ἀπήντησαν : «Αὐτοὶ εἶναι καλοὶ καὶ ὁ Ἑγουμένος Ἅγιος ἄνθρωπος ἰδικός μας τὸν εἶδομεν νὰ συλαμβάνη τοὺς λαγούς, ὅπου τοῦ τρώγουσ εἰς τὸν κῆπον τὰ ρεβῦθια, νὰ τοὺς κρατῆ ἀπὸ τὸ αὐτί, νὰ τοὺς μαλῶνῃ νὰ τοὺς δέρῃ μέ βέργα καὶ νὰ τοὺς ἀπολύῃ». Οἱ Τοῦρκοι ἀκούσαντες ταῦτα ἐγέλασαν καὶ τοὺς εἶπον : «Σεῖς εἰσθε Γκιαούρηδες ἄπιστοι καὶ δέν σᾶς ἀκούει ὁ Ἄλλᾶχ καὶ αὐτὰ εἶναι ψεῦματα ὅπου μᾶς λέγετε καὶ παραμύθια».

Οἱ Τοῦρκοι δασοφύλακες ἀκολούθως ἐπέστρεψαν εἰς

Πάτρας καὶ ἀνεκοίνωσαν εἰς τὸν Καδῆ τὰ συμβάντα καὶ τὰς ἀφηγήσεις τῶν χωρικῶν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Καδῆς ἐθύμωσε καὶ τοὺς διέταξε νὰ φέρουν γρήγορα ἔμπροσθέν του τὸν Ἑγούμενον Νεκτάριον. Πράγματι οἱ Τοῦρκοι μετέβησαν εἰς τὴν Μοῆην, παρέλαβον τὸν Ἑγούμενον καὶ τὸν ὠδήγησαν εἰς Πάτρας. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν καλουμένην θέσιν Γαΐδουρόκαμπον ἀπέχουσαν δύο ὥρας ἀπὸ τὰς Πάτρας, εἶπεν ὁ Νεκτάριος εἰς τοὺς ἀπαγαγόντας αὐτὸν Τοῦρκους: «Ἐγὼ δὲν εἶχον τίποτε νὰ φέρω πισκέσι εἰς τὸν Ἐφέντη Καδῆ (καθόσον αἱ Τουρκικαὶ ἀρχαὶ ἐδέχοντο τοιαῦτα δῶρα ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ). Δὲν με ἀφίνετε νὰ ὑπάγω ἐκεῖ εἰς τὸν κάμπο ὅπου βόσκουν τὰ περιστέρια νὰ πιάσω ἀπ' αὐτὰ γιὰ πισκέσι; Αὐτοὶ τοῦ εἶπον: «Στέκονται τὰ ἄγρια περιστέρια νὰ τὰ πιάσης σύ;» θυμηθέντες δὲ τοὺς λόγους τῶν χωρικῶν διὰ τοὺς λαγούς τὸν ἄφισαν νὰ ὑπάγη. Ὁ Νεκτάριος συνέλαβε δύο ζεῦγη περιστερῶν καὶ ἐπανῆλθεν. Οἱ Τοῦρκοι συνοδοὶ του ἔμειναν ἐκθαμβοὶ μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα καὶ ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν παρόντος, καὶ τοῦ Νεκταρίου, εἶπε: Μάγια ἔκαμες καλόγερε;» Ὁ ἄλλος ὁμως τοῦ παρετήρησε: Βρὲ μπουνταλά, χαραμῆ, τί λέγεις; Μαγεύονται ὁρὲ τὰ ἄγρια πουλιά;» «Σοῦτ μὴ μιλάς δὲν ἤξεύρεις γράμματα ὁρὲ Ντάουτ, ἔχουν καὶ αὐτοὶ μεγάλον προφήτην τὸν Ἰησοῦν ἐκ Ναζαρέτ. Ἐγὼ ἤξεύρω Ἀραβικὰ καὶ τὸ Κοράνι γράφει ὅτι λέγει ὁ Ἀλλάχ πρὸς τὸν Μουχαμέτ: ἐνεφυσήσαμεν τὸ πνεῦμα ἡμῶν εἰς τὴν ἄσπιλον παρθένον Μαριάμ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς Ἰησοῦν, καταστήσαντες αὐτοὺς σημεῖον τοῦ σύμπαντος κόσμου. Ὁ καλόγηρος κάμει δολημέραν ντεμενά πρὸς τὸν Ἀλλάχ καὶ ὄλο λάχανα τρώγει καὶ ψωμὶ καμμιά μπουκιά διὰ νὰ ζῆ». Στραφέντες δὲ κατόπιν πρὸς τὸν Νεκτάριον εἶπον: «Ἡμεῖς θὰ τρέξωμεν καὶ ἐσὺ ἔρχου κοντὰ εἰς τὸ Κατηλίκι.» Ὅταν δὲ ἔφθασαν οἱ συνοδοὶ Τοῦρκοι εἰς τὸ Κατηλίκι ἀνήγγειλαν εἰς τὸν Καδῆ τὰ γενόμενα ὁ ὁποῖος ἔμεινε ἐκπληκτος. Μετ' ὀλίγον παρουσιάσθη καὶ ὁ Νεκτάριος μὲ τὰς περιστερὰς εἰς χεῖρας καὶ προσεκύνησε τὸν Καδῆ κατὰ τὰ ἔθιμα τῶν

Τούρκων. Αὐτός τὸν ἠρώτησε : «Ποῦ τὰ βρῆκες αὐτὰ ; »
Τοῦ ἀπήντησε : «Τὰ οἰκονόμησα μὲ τὴν δύναμιν τοῦ
Θεοῦ. Δὲν εἶχον τίποτε ἄλλο.» Τοῦ λέγει νὰ τὰ ἀπολύ-
σῃ. Ἀμέσως τὰ ἀπέλυσεν καὶ ἐπτερούγισαν ὑψηλὰ εἰς
ὄλην τὴν πόλιν, κατῆλθον πάλιν εἰς τὰ καφάσια τῶν
παραθύρων τοῦ Κατηλικίου καὶ διέταξεν ὁ Καδῆς τοὺς
Τούρκους νὰ τὰ πιάσουν. Πάλιν ἐπτερούγισαν ὑψηλὰ
καὶ κατῆλθον ὡς καὶ πρότερον. Τότε λέγει εἰς τὸν Νε-
κτάριον νὰ τὰ συλλάβῃ καὶ τὰ συνέλαβε. Μὲ τὰ γεγο-
νότα ταῦτα ὁ Καδῆς, ἐγένετο ἔντρομος καὶ εἰς τὸν Νε-
κτάριον εἶπε : «Πήγαινε νὰ κάμῃς δουλιὰ σου, εἶσαι ἐλεύ-
θερος δὲ σὲ πειράζει κανένας». Καὶ ἐπανῆλθεν ὁ Νεκτά-
ριος εἰς τὴν Μονὴν καὶ ἐξηκολούθησε τὰς ἐργασίας του,
καὶ μὲ τὸ γεγονός αὐτὸ διεφημίσθη καὶ καθ' ἑκάστην
προσέφερον οἱ Χριστιανοὶ βοηθήματα διὰ τὴν ἐξακολού-
θησιν τῆς οἰκοδομῆς.

* * *

Εἰς ἐκείνην δὲ τὴν ἐποχὴν κατὰ τὰς διηγήσεις, ἦτοι
κατὰ τὸ ἔτος 1707, ἐγένετο μεγάλη ἀνομβρία διαρκέσασα
περὶ τοὺς δέκα περίπου μῆνας, ἐξ ἧς κατεστράφησαν τὰ
γεννήματα, τὰ σπαρτὰ καὶ οἱ Τουρκικαὶ Ἀρχαὶ διέταξαν
τοὺς ὁμοθρήσκους τῶν, τοὺς Ἑβραίους καὶ τοὺς Χριστιανούς
νὰ κάνουν ἕκαστον θρήσκευμα Λιτανεῖαν πρὸς τὸν
Θεὸν διὰ νὰ βρῆξῃ. Πράγματι ἕκαμαν ὅλοι Λιτανεῖας
ἀλλὰ δὲν ἔβρεξεν. Τότε ὁ Καδῆς τῶν Πατρῶν ἔγραψεν
εἰς τὸν Πασᾶν τῆς Τριπολιτοῦσᾶς Διοικητὴν τῆς Πελοπον-
νήσου ὅτι κατοικεῖ ἓνας Χριστιανὸς καλὸς γερὸς εἰς ἓνα
Μοναστήρι ὀνομαζόμενον «Ἁγιοὶ Πάντες» πλησίον τῶν
χωρίων Βελιμαχίου, Ἀλποχωρίου καὶ Γρεβενοῦ Βιλαε-
τίου τῶν Παλαιῶν Πατρῶν, ὅστις νηστεύει νύκτα καὶ ἡ-
μέραν καὶ κάμνει θαύματα. Εἶδον προσέθετε εἰς τὴν ἐπι-
στολὴν αὐτὰ μὲ τὰ μάτια μου, ἔπιασε ἄγρια περιστέρια
ἐμπροσθεν τῶν Τούρκων, ὅπου ἔβοσκον μπουλούκια εἰς
τὸν κάμπον καὶ τὰ εἶδα καὶ ἐγώ. Αὐτόν νὰ ζητήσῃ νὰ
ἔλθῃ καὶ νὰ τοῦ εἰπῆς νὰ παρακαλέσῃ τὸν Ἀλλάχ νὰ

βρέξη.

‘Ο Πασᾶς ἔστειλεν ἀμέσως Τούρκους στρατιώτας μεθ’ ἐνός ὑπαξιωματικοῦ μὲ δύο ἄτια καὶ με ἐπισάγματα πολυτελείας, οἵτινες φθάσαντες εἰς τὴν μονὴν τῶν Ἀγίων Πάντων κατοικίαν τοῦ Νεκταρίου τὸν εὐρῆκαν ἐκεῖ καὶ τοῦ ἀνήγγειλαν τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς των : «Ὅτι ὁ μέγας Πασᾶς τῆς Τριπολιτοῦσᾶς τὸν ζητεῖ νὰ ὑπάγη ἐκεῖ μαζί των. Ἴδου καὶ τὰ ἄτια, προσέθεσαν νὰ καρβαλικεύσης ἐναλλάξ ἕως νὰ φθάσωμεν καὶ μὴ φοβῆσαι. Γιὰ κάτι μεγάλο καλὸ σᾶς θέλει. Εἶπε νὰ σὲ προφυλάξουμε ἀσφαλῶς ἀπὸ τοὺς κακοὺς δρόμους ἕως νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Τριπολιτσά καὶ μὴν ἐνοχλῆσαι καθόλου καὶ ἂν δὲν πράξωμεν καλῶς τὰ κεφάλια μας εἶναι κομένα». ‘Ο Νεκτᾶριος ὑπήκουσε ἀμέσως καὶ τοὺς εἶπεν ὅτι καρβαλικεὺν τὸ μουλᾶρι του καὶ αὐτοὶ νὰ καρβαλικεύσουν τὰ ἄλογα των διότι εἶναι πολὺς ὁ δρόμος. Αὐτοὶ ἀνταπήντησαν ὅτι ἔαν κάμουν τὸ ἐναντίον εἶναι χαμένοι. Τότε αὐτὸς ἐδέχθη κατ’ ἀνάγκην καὶ ἐκαρβαλικεύσεν εἰς τὰ ἄτια, ἐπῆρε καὶ τὸ μουλᾶρι διὰ νὰ ψωνίσῃ ὅ,τι τοῦ ἐχρησίμευε καὶ ἔφθασαν εἰς Τριπολιτσάν καὶ εὐθὺς μετέβη εἰς τὸ Πασαλίκι. ‘Ο Νεκτᾶριος ἐπροσκύνησε κατὰ τὰ ἔθιμα αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπεν : ‘Ορισμὸς σας Πασᾶ μου εἶμαι ὁ Νεκτᾶριος ὃν ζητεῖτε. ‘Ο Πασᾶς τὸν ἐδεξιῶθη φιλοφρόνως καὶ τοῦ ἀνήγγειλε τὸν σκοπὸν τῆς προσκλήσεώς του καὶ τοῦ εἶπε : «Βλέπετε ὅτι ὁ Ἀλλάχ δὲν θέλει νὰ βρέξη νὰ ποτίσῃ τὰ σπαρτὰ μας καὶ τὸ ἕνα ψωμί τὸ χάσαμε καὶ ἂν χάσωμε καὶ τὸ δεύτερον ψωμί τῆς χρονιάς μας καὶ ξηραθοῦν τὰ σπαρτὰ θὰ ξηραθοῦμε καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τὴν πείνα, τὰ καράβια μας δὲν εἶναι διὰ μεγάλα ταξείδια νὰ φέρουν ἔαν ὑπάρχουν γεννήματα εἰς ἄλλα μέρη καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ κάμης καὶ σὺ Ντοβᾶ εἰς τὸν Ἀλλάχ διὰ νὰ βρέξη καὶ θὰ βρέξη».

Τοὺς λόγους τούτους ἀκούσας ὁ Νεκτᾶριος ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σιωπηλὸς καὶ ἤκουσεν ὅτι ὁ Καδῆς τῶν Παλαιῶν Πατρῶν ἔχει κάμη πρὸς αὐτὸν σύστάσεις διὰ τὰ προηγούμενα ὡς ἄνω γεγονότα καὶ ἀπήντησε :

«Πασᾶ μου Πολυχρονομένη, πιστεύω ὅτι τὰ λὲς μετὴν καρδιά σου. Ἐλπίζω ὅτι θὰ σὲ ἀκούσῃ ὁ Θεός. Κρίνω καλὸν νὰ διατάξῃτε καὶ τοὺς δικοὺς σας καὶ τοὺς Ἑβραίους ἀκόμη, ἂν ἐγγρίνετε, διότι καὶ αὐτὴ ἡ φυλὴ τὸν Θεὸν πιστεύει, νὰ κάμουν δέησιν τοιαύτην. Τοῦ λέγει «Δὲν ἔμαθες ὅτι ἔγεινε καὶ αὐτό, ὅτι οἱ Τοῦρκοι, οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ δικοὶ σας ἔκαμαν ὅλοι Ντοβᾶ καὶ δὲν τοὺς ἤκουσε καὶ εἴμεθα ἀπελπισμένοι, ἀλλ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας μου ἔγραψεν ὁ Καδῆς ἀπὸ τὰς Παλαιᾶς Πάτρας μεγάλα πράγματα διὰ σᾶς τὰ ὅποια δύναται νὰ κάμῃ ὁ Ἄλλᾶχ, ἀλλὰ καὶ ἐπεισθῆν ὅτι σᾶς θὰ ἀκούσῃ ὁ Θεὸς καὶ θὰ βρῆξῃ». Ὁ Νεκτᾶριος τοῦ ἀπήντησε: «Γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου. Θὰ κάμω καὶ ἐγὼ Λιτανεῖαν μετὸς Χριστιανῶν».

Εὐθὺς ἀκολούθως ἐπῆγε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Τριπολιτοῦς ἐκτύπησε τὰ σήμαντρα, διότι, ὡς γνωστόν, οἱ Τοῦρκοι ἀπηγόρευον τίς καμπάνες, καὶ ἐσυνηθροίσθησαν πολλοὶ καὶ τοὺς εἶπε νὰ νηστεύσουν τρεῖς ἡμέρας καὶ τὴν προσεχῆ Κυριακὴν θὰ λειτουργήσῃ καὶ θὰ κάμουν Λιτανεῖα εἰς τὸ ἐξωκκλήσιον τῆς Τριπολιτοῦς παρὰ τὴν θέσιν Τρίκορφα. Το ναΐδιον αὐτὸ τιμώμενον ἐπ' ὄνοματι τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ ἀπέχει ἀπὸ τὴν πόλιν μίαν περίπου ὥραν καὶ ὑπάρχει μέχρι σήμερον. Ἡ Λιτανεῖα ἐγένετο καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ἦτο ἀέφελος ὁ οὐρανός. Ὁ Νεκτᾶριος εἶπεν εἰς τοὺς προσκυνητὰς νὰ σπεύσουν νὰ μεταβοῦν εἰς τὴν πόλιν, πρὶν ὅμως φθάσουν ἐντελῶς ὅλοι ῥαγδαϊοτάτη βροχὴ κατέκλυσε τὰ πάντα.

Οἱ Τοῦρκοι Πατάδες, Μπέδης μεγάλοι τσιφλικιοῦχοι σχεδὸν ὅλων τῶν καρποφόρων καλῶν γαιῶν προσέφερον μεγάλα δῶρα εἰς τὸν Νεκτᾶριον καὶ ὁ Πασᾶς τῆς Πελοποννήσου μετὰ τῶν Τούρκων καὶ Χριστιανῶν τὸν κατευόδωσαν μετὰ μεγάλας τιμὰς καὶ μετὰ σωματοφύλακας Τούρκους ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς τὴν Μοῦνην του. Ὁ δὲ Πασᾶς διεφήμισε τὸ γεγονός ἀπανταχοῦ τῆς Πελοποννήσου καὶ ἀκολούθως προσέφερε καὶ ἄλλα ποσὰ καὶ ἐργάτας, τριουτοτρόπως δὲ εἰς ὀλίγον διάστημα ἐτίλειο-

ποιήθη τό Μοναστήριον, ὅπερ ἔχει τρεῖς Ναούς τῆς Εὐ-
αγγελιστρίας, τῶν Ἀγίων Πάντων καί Ἰωάννου τοῦ Θε-
ολόγου μέ θαυμασίας ζωγραφίας. Τό μοναστήριον εἶναι
καλλίτερον ἀπό ἄλλας γνωστάς Μοιάς.

Κατά τό 1722 ἢ 1723 ὁ Νεκτάριος ἐπεσκέφθη τόν ἴ-
διον ὑπάρχοντα τότε Καδῆν Παλαιῶν Πατρῶν καί τοῦ
εἶπεν ὅτι τελείωσε τό Μοναστήρι ἀλλά δέν ἔχει Ταπῆ
(φιρμάνι ἀναγνωρίσεως) Παραχωρητήριον, ἐπειδή δέ τό
Δουβλέτι δέν ἐπιτρέπει νά γίνωνται νέαι Μοναί τῶν Χρι-
στιανῶν, ὡς γνωρίζει, ἴσως ἀργότερα ἄλλαι ἀρχαί τό
καταστρέφουν. Ὁ Καδῆς τόν ἐβεβαίωσεν ὅτι θά συνεν-
νοηθῆ μέ τόν Βεζύρη Πασᾶ τῆς Τριπολιτσᾶς καί ἐνήργη-
σαν καί κατὰ τό ἔτος 1725 ἐξεδόθη τό ποθούμενον Ταπῆ
Παραχωρητήριον Τουρκιστί γεγραμμένον, καί ὁ νῦν Ἠ-
γούμενος τῆς Μονῆς Ἱερομόναχος Ἀνδρέας Ρηγᾶκης τό
μετέφρασε διὰ καλοῦ διερμητῆως εἰς τήν Ἑλληνικήν
γλῶσσαν. Ὁ ἴδιος Ἠγούμενος δι' ὀλίγα ἔτη, ὅπου πα-
ρέλαβε, ἐτακτοποίησε τήν μονήν, ἤτοι εἰσήγαγεν ἐντός
τῆς αὐλῆς τήν ἔξωθι ὑπάρχουσαν ὠραίαν βρύσιν, ἧς ἡ
πηγή εὐρίσκεται εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν καί μέ βαθεῖς
χάνδακας ἔχουσα κρύν ὕδωρ. Ἀνεκαίνισε τās περίξ τῆς
Μονῆς ὑπαρχούσας παλαιάς ἀμπέλους καί πολλὰ ἄλλα
ἔργα βελτιώσεως ἔπραξε. Ἐπολλαπλασίασε τά ποιμνια
τῆς Μονῆς, ἤτις ἀπολαμβάνει εἰσοδήματα ὑπό διαφόρων
συνδρομητῶν, ἰδίως ἀπό ποιμένας τοῦ Τέως Δήμου Τρι-
ταίας καί ἄλλους, οἵτινες μετά μεγάλης εὐλαβείας θύουν
λιβανωτῶν εἰς τήν Μονήν γνωρίζοντες διαδοχικῶς τά
μεγάλα θαύματα τοῦ κτήτορος αὐτῆς Νεκταρίου, διότι
ταῦτα ἐγένοντο ἐν ἡμέρα καί εἰς τά ὄμματα τῶν Χριστια-
νῶν καί τῶν Τούρκων, οἱ δέ τελευτοῖοι δέν ἠδύναντο νά
τά διαψεύσουν καθόσον οἱ ἴδιοι, ὡς ἀνωτέρω ἀναφέρομεν,
ἐξηναγκάσθησαν νά γνωρίσουν τήν θείαν δύναμιν αὐτοῦ
πρῶτορομένην ἐξ ὕψους καί ἂν ὑπάρχουσι τινές ἀσεβεῖς
σήμερον καί λέγοντες ὅτι ταῦτα εἶναι φαντασιώδη, δηλα-
δή οἱ πιστεῦντες καί βεβαιοῦντες ταῦτα εἶναι ἐλ-
ττωματικῶς ἔχουν ψύχωσιν. Ναί παραδεχόμεθα τήν ψύχω-

σιν, ἀλλὰ ψύχωςις τί θὰ εἶπη; Μεγάλη πεποίθησις, ἀκλόνητος πίστις καὶ ὄχι τρέλλα, ὅπως τὴν φαντοζώνται ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ἔχομεν γεγονότα ζῶντα καὶ φανερά καὶ αὐτοὶ ὅπου ἀρνοῦνται ἐν γνώσει ἀρνοῦνται μὴ θέλοντες νὰ διαδοθῇ ἡ ἀλήθεια καὶ ὁ κόσμος μὴπως πάθει ἀπὸ Θεοφοβίαν καὶ δὲν ζῆ πλέον ἐλευθέρως ὅπως σήμερον. Ἡμεῖς δὲν φιλοσοφοῦμεν ἀλλὰ κηρύττωμεν ἓνα ὑπεράνθρωπον γεγονός καὶ ὅστις πραγματικῶς ἀμφιβάλλει δύναται νὰ ὑπάγῃ καὶ βεβαιωθῇ. Τό ταξείδιον εἶναι ἐλάχιστον. Τό θαῦμα γίνεται καθ' ἑκάστην ἡμέραν Σεπτεμβρίου ἑορτὴν τοῦ ἐν Κολοσσαῖς θαύματος τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ, ὅπερ ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερον πρό διακοσίων χρόνων περίπου καὶ δὲν ἀμφιβάλλει τις ὅτι τοὺς ὀφθαλμοὺς του θὰ τοὺς πιστεύσῃ. Καὶ ὅστις δὲν πιστεύει τὴν θαυματουργὸν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, ἅς βεβαιωθῇ πλήρως ὅτι δὲν εἶναι χριστιανός, διότι ἡ ἐπίγειος φιλοσοφία εἶναι ξένη ἀπὸ τὴν πνευματικὴν φιλοσοφίαν. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάς του. «Ἐάν ἔχετε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως ἐρείται τῷ ὄρει τούτῳ μεταβήθῃ ἐντεῦθεν ἐκεῖ καὶ μεταβήσεται, καὶ οὐδὲν ἀδυνατήσῃ ὑμῖν». Διὸ καὶ ὁ Νεκτᾶριος εἶχε τοιαύτην πίστιν καὶ μέ πλήρη πεποίθησιν ἐξετέθη ἀπέναντι τῶν ἀλλοφύλων Τούρκων συνοδῶν του, διότι ἐὰν ἀπετύγχανε μὲ ξυλοκοπήματα καὶ ἐμπαιγμοὺς καὶ δεδεμένος θὰ παρουσιάζετο εἰς τὸν Κατῆν, οὔτε Μοναστήριον θὰ ἔκτιζεν, οὔτε καὶ ἀπέναντι τῶν ἡμοφύλων Χριστιανῶν θὰ εἶχε κληρικοῦ θέσιν καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἱκανοποίησεν ἐμπράκτως ἐν πλήρει ἡμέρᾳ χωρὶς νὰ χωρῇ διάψευσις. Εἶχεν ὁμοίον πίστιν μέ τοὺς τρεῖς παῖδας Ἀνανίαν, Ἀξαρίαν καὶ Μιχαήλ μὴ φοβηθέντας τὸν θάνατον ἐκ τῆς καιομένης καμίνου τοῦ Τυράννου Ναβουχοδονόσορος, καὶ ἠὲ προσκυνήσαντας τὴν εἰκόνα του. Δὲν ἐλάτρευσαν τὴν κτῆσιν παρά τὸν κτήσαντα καὶ τὴν ἀπειλήν τοῦ πυρός ἐγελωτοποίησαν θεῖα δυνάμει περισωθέντες δὲ ἔψαλλον ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς τῆς καμίνου καὶ ἐξηναγκάσθη ὁ Τύροννος νὰ ψάλλῃ ὕμνον «Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε». Ὁμοίως καὶ οἱ Τούρκοι τὸ

αὐτὸ ἔπαθον καὶ ἐξηναγκάσθησαν νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν Νεκτάριον μὲ τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν του. Ἀπομένει μόνον τὸ ἐρώτημα διατί δὲν ἐγράφη αὕτη ἡ ἱστορία ἐγκαίρως πρὸ τῶσων χρόνων. Εἰς τοῦτο ἔχμεν νὰ παρατηρήσωμεν τὰ ἑξῆς: Ὁ Νεκτάριος ἀπεβίωσεν εἰς τὸ τέρμα τοῦ 17ου αἰῶνος. Τίς ἦτο τότε ἐκεῖ εἰς τὴν κατάστασιν νὰ τὰ περιγράψῃ καὶ ἂν ὑποτεθῆ ὅτι ὑπῆρχε τοιοῦτος ὄπου ρητῶς δὲν ὑπῆρχεν ἡδύνατο νὰ τολμήσῃ ἀπὸ τοὺς τυράννους Τούρκους, ἐνῶ καθεὶς ἐπρόσεχε νὰ σώσῃ τὴν κεφαλὴν του; Ἐν τῷ μεταξύ ἐμεσολάβησεν ὁ πόλεμος τοῦ 1821 διήρκεσε σχεδὸν δεκαετίαν καὶ ἀκολούθως ἐφονεύθη ὁ Κυβερνήτης καὶ παρουσιάσθησαν τόσαι ἀνωμαλῖαι. Ἦδη ἀπὸ τὰ ἐγγύς χωρία μεταβαίνουν καὶ βλέπουσιν τὸ θαῦμα πίνοντες μετ' εὐλοβείας τὸ ἀνοβλύζον ἁγίασμα ἐκ τῶν βράχων.

* * *

Πρὶν περατώσω τὴν ἱστορίαν αὐτὴν ἠρώτησα τὸν ἡγούμενον τῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων Πάντων Τριταίας ἐὰν ὑπάρχῃ εἰς τὴν ἱστορίαν βιογραφία τοῦ Νεκταρίου καὶ μοὶ ἀπήντησεν ἀρνητικῶς, προσθέσας ὅτι λέγεται ἀκόμη μία ζῶσα ἱστορία περὶ αὐτοῦ μεταξύ τῶν μοναχῶν τῆς μονῆς καὶ τῶν κατοίκων τῶν πλησίων Δήμων.

Ἐπίσης τὸν ἠρώτησα ἐὰν ἐξακολουθεῖ τὸ θαῦμα τοῦ ἀναβλύζοντος ὕδατος κατὰ τὴν ἕκτην (6) Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους ἑορτὴν τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ καὶ μὲ ἐβεβαίωσεν εἰπὼν ὅτι ἐξακολουθεῖ τὸ μέγα γεγονός.

Ὅταν ἐτελείωσα τὴν ἀνὰ χεῖρας ἱστορίαν ἔστειλα τὸ χειρόγραφον εἰς τὴν μονὴν μὲ τὴν βεβαίωσιν ὅτι καταβάλλω καὶ ἐγὼ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς δραχμᾶς 300. Παρετήρησα ἀδιαφορίαν καὶ ἔμαθον ἐξωδίκως ὅτι παρουσιάσθη κάποιον ἀνυπερβλυστον κώλυμα. Τότε ἔγραψα πρὸς τὸν ἡγούμενον νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃ τὸ χειρόγραφον. Δὲν μοῦ τὸ ἐπέστρεψεν ὁμως καὶ ἠναγκάσθη τὴν συγγραφὴν μου διὰ νὰ τὴν ἀφιερῶσω εἰς τὴν Μονὴν, διότι εἰς αὐτὴν ἀνήκει. Πλὴν ὁμως ἐκ προαισθήσεως ἢ μᾶλλον

ἐξ ἀλαινθάστου πηγῆς ἐγνώριζον ὅτι ἤθελε προκόψει ἡ ἱστορία τῆς ἀφιέρωσης τῆς παρούσης βιογραφίας τοῦ Νεκταρίου, ἀλλ, οὕτως ἔδει, νὰ γίνη κατὰ πρῶτον καὶ μετὰ ταῦτα νὰ γίνη ἄλλη σκέψις ἢ ἀφιέρωσις εἰς τὸν ἐνοριακὸν Ναὸν τοῦ Ἀλποχωρίου εἰς τὸ ὄνομα τῶν Ταξιάρχων Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ διότι ὅτε κατῆλθεν ὁ Νεκτάριος μὲ τοὺς ἐναπομείναντας ἐν τῇ ζωῇ συμμοναστὰς του ἐκ τῆς καταστροφῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὡλενοῦ Μονῆς περιφερείας Ἀλποχωρίου οἱ Ἀλποχωρίται τοὺς ἐπεριποιήθησαν καὶ τοὺς ἀνεζωογόνησαν.

Περαινόντες ἤδη τὴν βιογραφίαν τοῦ Νεκταρίου τὴν εὐλογίαν του ἐπικαλούμεθα.

* * *

Τὸ θαῦμα τοῦτο γίνεται κατ' ἔτος εἰς τὴν καταστραφεῖσαν Μονὴν ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὡλενοῦ καθ' ἑκάστην ἕκτην Σεπτεμβρίου ἑορτὴν τοῦ Κολοσσοῦ θαύματος τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ καὶ κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην μεταβαίνει καὶ λειτουργεῖ ὁ ἱερεὺς τῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων Πάντων. Ὄταν δὲ ἀναγιγνώσκει τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον, εὐθύς ἀπὸ τὸν ἐκεῖ βράχον ἀναβλύζει ὕδωρ, ὡς ἀπὸ ψεκαστῆρος, τὸ ὁποῖον λαμβάνουν οἱ προσκυνηταί. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Εὐαγγελίου αὐτοστιγμὴ στεριεύει. Αὐτὸ τὸ θαῦμα ἐξακολουθεῖ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Νεκταρίου. Οἱ καλόγηροι τῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων Πάντων μόνον μεταβαίνουν ἐκεῖ κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην καὶ οὐχὶ ἄλλην εἰς ἄλλην ἐποχὴν. Ὁ βράχος ὅπου ἀναβλύζει τὸ ἅγιον ὕδωρ εἶναι πετρώδης οὔτε χωρεῖ συκοφαντία ἢ ὑπόνοιαι ἀγυρτείας. Ἐκεῖ μόνον οἱ ποιμένες κατὰ τὸ ἔαρ ἀνεβαίνουν μὲ τὰ ποίμνιά των. Ἐὰν κανεὶς θέλει προσφέρει κανὲν κερὶ καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ.

Μετ' εὐλαβείας ἐν τέλει ψάλλομεν καὶ τὸ ἐξῆς ἐγκώμιον τοῦ Νεκταρίου.

«Κλεινὴ Νεκτάριε σὺ διήλθες τὴν τελθιμένην στενὴν ὁδόν,
καὶ μὲ τὴν πίστιν σου τὴν ἀγίαν ἀνήλθες ἄνω τῶν οὐρανῶν,
ὑπὸ ἀγγέλων ἐδεξιώθης τῶν Παμειστων ταξιαρχῶν
Μέγας πολίτης ἐκεῖ ἐκλήθης στὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Εἶθε καὶ οἱ ἄλλοι ν' ἀκολουθήσουν τὴν θεοδίδακτον ταύτην ὁδόν
νὰ ἀναλάμψωσιν ὡς φωστῆρες τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν
Ἐκεῖ στὰ σπῆλαια τῶν ὀρέων ἐκεῖ στοὺς βράχους καὶ ποταμοὺς
Πάτερ Νεκτάριε θεία συνάρσει ἀγγέλους ἔσχες συλλειτουργούς.

Ἐκεῖ στὰ ἄγια δῆματα σου ἀπὸ τῶν βράχων καὶ τῶν κρημνῶν,
Ρεῖθρα οὐράνια ἀναβλύζουν τὴν ἑορτὴν τῶν Ταξιαρχῶν.
Τανῦν εὐλόγησον, θεεῖ πάτερ, τὸν γεινιᾶζοντα πληθυσμὸν
ἕκαστον ἔτος προσερχόμενον νὰ ἀρυσθῆ ὕδωρ τὸ ζῶν
Ὅχι ἠβουλήθησαν νὰ προσέλθουν νὰ ἀρυσθῶσιν ὕδωρ τὸ ζῶν
Ἰδίους ὄμμασιν νὰ γνωρίσουν μέγα ἀείζων γεγονός.

Καὶ μὲ συγκίνησιν νὰ θεᾶται ὁ προσερχόμενος πληθυσμὸς
Τὸ ἱερὸν Εὐαγγελίον μας ὅτε ἀπαγγέλει ὁ ἱερεὺς,
Εὐθύς ὁ βράχος ρεῖθρα σκορπίζει ὕρατον ὕδωρ καὶ διαυγές,
ὡς ψεκαστὴρ περιλούει πάντας τοὺς εὐλαβεῖς του προσκυνητάς
καὶ μὲ τὰ κύπελλα νὰ λαμβάνουν ἅγιον ὕδωρ μετὰ χαρᾶς.
Στὸ τέλος δὲ τοῦ Εὐαγγελίου ἀποστειρεύει αὐτοστιγμεί
οὔτε σταγῶν πλέον ἀναβλύζει ὥσπερ νὰ κλείεται μὲ κλειδί.
Καὶ σεῖς διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων ἐντεταλμένοι ἀπ' τὸν
[Χριστὸν

δεῖ νὰ κηρύξητε τὸ ζῶν θαῦμα πρὸς τὸν ὀρθόδοξον πληθυσμὸν
καὶ φῶς οὐράνιον νὰ σκορπίσετε εἰς ἀγαλλίαισιν τῶν πιστῶν,
πρὸς διαφώτησιν πλανωμένων μὴ πιστευόντων εἰς τὸν Χρι-
στὸν Ἀπὸ τὸ βάραθρον τῆς ἀβύσσου καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνύδρους
[τόπους τῆς γῆς

Στίφη δαιμόνων στρατολογοῦσι νὰ κατακτῆσουν τοὺς γηγενεῖς
ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ὑπερεπλήθυνε τὸ κακὸν,
μὲ δαιμονίων γλῶσσαν ὑβρίζουν τὴν Παναγίαν καὶ τὸν
[Χριστὸν.»

* *
*

Ὁ συγγραφέας τὸ δε ἐλάχιστος δοῦλος τοῦ Κυρίου ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ
[Συμβολαιογράφος Πατρῶν]

Ἐν Πάτραις τῇ 10ῃ Ὀκτωβρίου 1926.

Καθ' ἕκτην (67) βρίου ἑορτὴν τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ
γίνεται τὸ θαῦμα εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ταξιάρχων ἐπὶ τοῦ ὄρους
Ὠλενίου περιφερείας Ἀλποχωρίου

Ο ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ

Ἡ τοῖς Ἐρημικοῖς ζωὴ ἦν ὄντως μακαρία
μέ τοῦ Θεοῦ τὸν ἔρωτα σκιάζεσαι ὡς θεία
εἶναι κλιμαξ μετάρσιος στοὺς Οὐρανοὺς ἀγάγει·
Τὸ πνεῦμα τὸ ἀνθρώπινον εἰς Ἄγγελον Προάγει.

* *
*

Μετὰ τὸ προηγούμενον φερμάνιον τοῦ Σουλτάνου κατὰ
τὸ ἔτος 1725 διὰ τοῦ ὁποῦ ἀνεγνωρίσθη ἡ Ἱερά Μονή τῶν
Ἁγίων Πάντων μετὰ τῆς κινήσεως αὐτῆς εἰδος Παραχωρη-
τηρίου ἐξεδόθη κατόπιν τῶν Φερμάνιον τοῦ Σουλτάνου ἀνα-
φέρειν τὸ ὄνομα τοῦ Νεκταρίου καί ἔχον οὕτω:

ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΥ ΦΙΡΜΑΝΙΟΥ

(Δηφθὲν καὶ μεταφερθὲν ἐκ τοῦ τηρημένου ἐν τῷ οἰκείῳ
Γραφείῳ πρωτοτύπου).

Π Ρ Ο Σ

Τοὺς Σοφολογιωτῆτας καὶ ἐναρέτους Ἱεροδικαστάς,
Δικαστάς τῶν Καζάδων (Διοικήσεων) Παλαιῶν Πατρῶν,
Τριπολιτοῦσας (Τριπόλεως) Μυστρά (Σπάρτης καὶ Ἀρ-
καδίας).

« Ἄμα τῇ ἀφίξει τοῦ παρόντος Ὑψηλοῦ Αὐτοκρατορι-
κοῦ μου Φερμανίου ἔστω γνωστὸν εἰς ὑμᾶς ὅτι ἐν τῇ αἰτή-
σει τῇ ὑποβληθείσῃ πρὸς τὸ Ὑψηλὸν μου Διβάνιον (ἀνώ-
τερον Γραφεῖον τοῦ Σουλτάνου) ἐκ μέρους τῶν Ἱερομοναχῶν
τῶν Μοναστηρίων τοῦ ὄρους Μωϋσέως (Τσεμπέλη Μουσαῶ)

καί ὄρους Σινᾶ εὐρισκομένων ἐν τῇ περιφερείᾳ Καΐρου τῆς Αἰγύπτου ἀναφέρουν τὰ ἑξῆς: Νά μή εἰσπράττεται φόρος τελωνειακός καί κεφαλικός παρ' αὐτῶν ὅπουδήποτε καί ἐάν εὐρίσκωνται ἐν τῇ ξηρᾷ ἢ ἐν τῇ θαλάσῃ ἐν Ἀνατολῇ ἢ ἐν τῇ Δύσει ἢ Βορρᾷ ἢ Νότῳ νά μή ὑποβάλλωνται εἰς καταναγκαστικὰς ἐργασίας, νά μή λαμβάνωνται παρ' αὐτῶν φόροι καί δασμοὶ ἐκ τῶν προϊόντων τὰ ὅποια παράγουσιν ἀπό τὰς καλλιεργησίμους γαίας των πρὸς διατροφήν καί συντήρησιν των καί φόρος κτηνῶν ἐκ τῶν προβάτων, ἅτινα τρέφουσι δι' ἑαυτοὺς, νά ἐμποδιζωνται πάντες οἱ ποικιλοτρόπως ἐνοχλοῦντες αὐτοὺς, νά μή ἐπεμβαίνουσιν οἱ (Διοικητικοὶ ὑπάλληλοι) καί Σουλτασέδες (ἐπιστάται γαιῶν) καί οἱ Ἀστυνομικοὶ καί αἱ ἐν γένει Ἀρχαὶ εἰς τὴν κατοχὴν καί διαχείρησιν τῶν οἰκημάτων καί ἄλλων κτημάτων τὰ ὅποια ἔχουσιν ἀφιερωθῆ παρά διαφόρων εἰς φορολογίαν ὑπαγομένων καί κατοικούντων ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ καί Ἀσιατικῇ Τουρκίᾳ ὑπηκόων Ρωμηῶν, ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μοναχῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ ὄρους Σινᾶ καί ἡ ὅποια διαχείρησις ὑπὸ τῶν ὑπ' αὐτῶν διοριζομένων ἀντιπροσώπων, νά μή ἐνοχληθοῦν δι' εἰσπράξεως φόρων καί δασμῶν ἢ ἑτέρου οἰουδήποτε τέλους, τὰ ὅποια ἀντίκεινται εἰς τὰ ἱερά ἔγγραφα τὰ εὐρισκόμενα εἰς χεῖρας των ἅτινα ἐχορηγήθησαν αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Προφήτου τῶν Χαλιφῶν καί τῶν προγενεστέρων Σουλτάνων, νά ἐμποδισθῆ ἢ ἐπέμβασις τῶν βοεβοδῶν εἰς τοὺς ἀμπελώνας καί καλλιεργημένας γαίας καί ἔλαιώνας ἅτινα εὐρίσκονται εἰς τὰ χωρία Λιμάν, Καλοῦσα, Δερσίνα, Δελμποχώρη καί Κλαρίτζα τοῦ Καζᾶ (Διοικήσεως) Παλαιῶν Πατρῶν κειμένου ἐν Πελοποννήσῳ ὡς ἀναφέρεται ρητῶς καί εἰς τὰ ὡς ἄνω χεῖρας των ἱερά ἔγγραφα, ἐπειδὴ δέ παρά τὰς ἐπανειλημμένας διαταγὰς τῶν Δικαστῶν δέ ἔπαυσαν νά ἐνοχλῶνται οἱ ἀντιπρόσωποί των ὑπὸ τῶν ἐπιτοπιῶν Ἀρχῶν, οἵτινες ἐνδικοῦνται εἰς τὰς ἐστίας των ὀνομαζομένας Μετόχια, εὐρισκομένας εἰς τὴν θέσιν Σελιμέ τῆς ἀνωτέρω διοικήσεως νά μή πιέζεται ὁ ἀντιπρόσωπὸς των μοναχὸς Νεκτᾶριος ὑπὸ τῶν

Βοεβοδῶν και λοιπῶν δι' ἀπαιτήσεως φόρου δεκάτης ἐκ τῶν προϊόντων τῶν ἀμπελώνων καὶ καλλιεργημένων γαιῶν καὶ ἐλαιῶνων τῶν κειμένων εἰς τὰς ὡς ἄνω περιφερείας καὶ ἀνηκόντων εἰς τοὺς ἀπόρους μοναχοὺς, νὰ προστατεύωνται ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις κατὰ τὰ ἀνά χεῖρας των ἱερά ἔγγραφα οἱ εἰρημένοι μοναχοὶ ὅπουδῆποτε καὶ ἂν εὐρίσκωνται ἐν ξηρᾷ καὶ ἐν θαλάσση, ἀνοστολῇ ἢ δῦσει, βορρᾷ ἢ νότῳ. Καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ὡς ἄνω αἰτήσῃ διατυπῶνται ἡ παράκλησις ὅπως δώσω τὴν ἱεράν μου διαταγὴν (φιρμάνιον) ἵνα συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἱερῶν ἐγγράφων ἐμποδισθῇ ἡ παρενόχλησις αὐτῶν ἐκ μέρους τῶν ἀστυνομικῶν καὶ λοιπῶν ἀρχῶν.

Ἐξητάσθησαν τὰ παρά τῷ Αὐτοκρατορικῷ Μου Ἀρχεῖῳ εὐρισκόμενα βιβλία περὶ τοῦ κατ' ἀποκοπὴν φόρ.υ τῶν Ἐπισκοπῶν εἰς τὰ ὅποια ἀναγράφεται νὰ μὴ γίνεταί οὐδεμία ἐπέμβασις εἰς τὰ ἀφιερωμένα οἰκήματα καὶ ξενοδοχεῖα κείμενα ἐν Αἰγύπτῳ εἰς τὰ ἐν τῷ ὄρει Σινᾶ Μοναστήρια καὶ τὰς ἐκκλησίας καὶ τοὺς κήπους αὐτῶν καὶ εἰς τὰς ἐν τῇ παρολίᾳ κειμένας ἐκκλησίας καὶ κήπους φοινίκων καὶ τὰ ἀφιερῶματα αὐτῶν ἐπίσης εἰς τὰς Μονὰς τὰς εὐρισκομένας ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐν τῇ θέσει Τζιβανιέ τῆς περιοχῆς Μπάπ-ουλ-Νασήρ καὶ ὡσαύτως εἰς τὰ προσκυνητάρια καὶ τοὺς εὐκτηρίους οἴκους αὐτῶν τοὺς εὐρισκομένους ἐν Σεχί - Καστρίνα καὶ εἰς τὰ δύο περίπτερα τὰ κείμενα δεξιόθεν καὶ ἀριστερὸθεν τῆς ὡς ἄνω τοποθεσίας, εἰς ἃ κατοικοῦσιν οἱ δύο ἀντιπρόσωποι αὐτῶν, ὡσαύτως νὰ μὴ εἰσπράττηται τελωνειακός, κεφαλικὸς καὶ οἰοσδῆποτε ἄλλος φόρος παρ' αὐτῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Ρεσίδ καὶ εἰς τοὺς λοιπούς λιμένας καὶ παραθαλασσίους χώρας συμφώνως τῷ περιεχομένῳ τῶν ἀναφερομένων ἱερῶν ἐγγράφων καὶ νὰ μὴ ἐπεμβαίνωσιν οἱ Ἱεροδικασταί, αἱ Στρατιωτικαὶ Πολιτικαὶ Ἀρχαί, οἱ διαχειρισταὶ τῶν δημοσίων εἰσοδημάτων οἱ εἰσπράκτορες καὶ Ταμίαι τοῦ Κράτους καὶ μὴ ἀναμιγνύωνται εἰς τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν καὶ οἱ εἰς τὰς μεγαλουπόλεις καὶ τὰ κέντρα τῶν Γενικῶν Διοικήσεων εὐρισκόμενοι Πατριάρχαι

πλήν τῶν ἐπισκόπων τῶν διοριζομένων παρὰ τῶν Μονῶν, καὶ νὰ μὴ ἐνοχλῆ αὐτοὺς οὐδεὶς παρὰ τὰς διατάξεις τῶν ἱερῶν ἐγγράφων. Ἐπειδὴ ἐκτὸς τῶν οὕτω περιεχομένων τῶν ἄνω βιβλίων ἀναφέρεται ὅτι μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν κατὰ καιροὺς καὶ ἄλλαι τοιαῦται ἱεραὶ Αὐτοκρατορικαὶ Δαιταγαὶ, διὰ ταῦτα ἐκδίδωμ τὸ παρὸν Μου Ἵψηλὸ Φιρμάνιον διατάσσω ἵνα ἅμα τῇ ἀφίξει τῆς ἱερᾶς ταύτης ἀποφάσεώς Μου συμμορφούμενοι πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἐκδοθέντος Φιρμανίου Μου ἐνεργήσητε σύμφωνα πρὸς τοὺς ὅρους τῶν ἱερῶν διαταγμάτων ὥστε νὰ μὴ πιέζεται ὁ ὡς ἄνω ἀντιπρόσωπος τῶν Μοναχῶν τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων μονῶν δι' ἀπαιτήσεως φόρου δεκάτης καὶ λοιπῶν ἐκ τῶν ἀμπελώνων ἐλαιῶνων καὶ καλλιεργημένων γαιῶν τῶν εὕρισκομένων ἐντὸς ὁρίων τῶν ἀνωτέρω Καζάδων [Διοικήσεων] καὶ χωρίων, νὰ προστατεύονται παντοιοτρόπως κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἱερῶν διαταγῶν οἱ ἄποροι μοναχοὶ χωρὶς νὰ δοθῇ ἀφορμὴ εἰς τὴν ἐκ νέου ἀποστολὴν Ἵψηλοῦ Μου Φιρμανίου ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ἔστω ὑμῖν οὕτω γνωστὸν καὶ συμμορφωθῆτε πρὸς τὸ Ἵψηλὸν Μου Διάταγμα καὶ ἐν γολῆν.

Τῆ 12 Ραμαζανίου 1191 (1777) Κωνσταντινούπολις
(Τ. Σ.)

Ὁ Ἐρμηνεὺς τοῦ Κεντρικοῦ Γραφείου
Ἀνταλλαγῆς Θεσσαλονίκης

Β. ΔΟΥΜΕΤΖΟΓΛΟΥ

Κεφάλ. 13 κατὰ Ματθαῖον

«Οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη οὐδὲ καίουσι λύγνον καὶ τεθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μῶδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν καὶ λάμπη πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων».

Ἄλλ' οἱ γειτνιαζόντες πληθισμοὶ τὸ ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη φῶς ἔγνωσον ἔκτοτε αὐτὸ πρό διακοσίων χρόνων περίπου καὶ ἐξακολουθοῦσι μέχρι σήμερον νὰ προσέρχονται κατ' ἔτος κατὰ τὴν ὀρισμένην ὡς ἄνω ἡμέραν τοῦ θαυμασίου γεγονότος ἔνθα ὑπάρχει ὁ Ἱερός Ναὸς τοῦ κτήτορος Νεκταρίου εἰς τὸ ὄρος «Ὦλενός» καὶ λειτουρ-

γοῦσιν εἰς αὐτὸν οἱ ἱερεῖς τῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ἐν ὧ ἕκτοτε ἔπρεπε νὰ δημοσιευθῆ τὸ γεγονός τοῦτο εἰς τὸν ὀρθόδοξον πληθυσμὸν, ἀλλ' ὅμως οὐδεὶς εὑρέθη τότε ὅπωςδῆποτε διανοοῦμενος κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους νὰ τὸ δημοσιεύσῃ ἰδίαις δαπάναις.

Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ Νεκταρίου δὲν ἐγένετο μέχρι τοῦδε. Ἐτάφη ἐντὸς τῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων Πάντων καὶ ἔσωθι τοῦ Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας κεκαλυμμένος διὰ μεγάλης πλακός, ἣτοι ἔχει εἰς τὸν τάφον 187 ἔτη. Λέγεται δὲ πρὶν ἢ ἀποβιώσῃ ὁ Νεκτᾶριος ὅτι εἶπε εἰς τὸν μέλλοντα διάδοχόν του ἡγούμενον ἢ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου του νὰ γίνῃ ὅταν ζητηθῆ ἀπὸ τὸν Λαόν. Μάλιστα Ἱεροκῆρυξ τις περιοδεύων ἀπεφάσισεν νὰ κάμῃ τὴν ἀνακομιδὴν, ἀλλ' ἐφοβήθη ὅμως νὰ τὸ κάμῃ αὐτοβούλως διότι οἱ κολόγηροι φοβούμενοι ἠρνήθησαν νὰ τὸν συντρέξουν εἰς ταύτην.

Ἄντέγραψεν:

ΙΩΑΚΕΙΜ ΓΙΑΚΟΥΜΕΛΟΣ

Ἡγούμενος

